

Fra radikal side har vi minutløst fremlagt et finansieret forslag til skattenedsættelser, der ikke samlet vil betyde, at nogen familier i Danmark skal betale mere i skat, men at skatten på arbejde kommer ned, sådan at det kan betale sig at arbejde for alvor, og sådan at efterspørgslen efter arbejdskraft stiger. Det er noget, der batter.

Af en eller anden grund er det det eneste, man ikke ønsker at diskutere, på trods af at Velfærdskommissionen udtrykkeligt siger: Vi kan blive ved med at piske folk rundt i manegen med starthjælp og kontanthjælpsloft, og jeg skal give dig, og aktivering, men gulerødderne mangler vi fuldstændig i dansk politik. Derfor skal vi have skatten ned på arbejde.

Lad mig nævne et andet eksempel. Alle eksperter er enige om, at noget af det, der batter, er at sætte ind over for børnene, ikke mindst i daginstitutionerne. Når man læser regeringens sidste skrift om, hvordan man vil bekæmpe den negative sociale arv, kan man da også læse, at den agter at sætte 400 mio. kr. af over de næste 4 år til at støtte socialt udsatte børn i daginstitutionerne.

Men man har altså lige besluttet at afsætte 2 mia. kr. om året til at begunstige de 75 pct. rigeste forældre her i Danmark ved at nedsætte taksterne i daginstitutionerne for dem, der i forvejen har penge nok. Tænk, hvis man turde gøre det omvendte. Tænk, hvis man turde sætte 2 mia. kr. af om året til rent faktisk at fokusere på kvaliteten i daginstitutionerne, på de socialt udsatte grupper. Det ville batte noget. Men det tør man ikke, for det er jo ikke kernevælgerne, så hvorfor skulle man bruge pengene på dem?

Lad mig endelig nævne det tredje eksempel, hvor en indsats virkelig er påkrævet, nemlig integrationsområdet. Vi så gerne, at man f.eks. gik ud til kommunerne og sagde:

Hør her, kommuner. Der er så stor forskel på, hvordan I løser opgaverne med integration, hvor mange indvandrere, I får i arbejde, hvordan I i det hele taget sikrer integrationen i daginstitutioner, i skoler og på arbejdspladser osv. Vi vil gerne fremover have en slags resultatkontrakt med jer. Hvis I gør jeres integrationsarbejde ordentligt, så får I de ekstra midler, som vi plejer at give herinde fra staten til jer. Men hvis ikke I kan levere resultater og ikke kan levere den indsats, som I skal, så får I ikke de penge.

Så ville man pludselig få en incitamentsstruktur, der battede noget, i stedet for at insistere på en starthjælp, som ikke virker, og som sandsyn-

ligvis har en direkte skadelig effekt på at få integreret folk og få flere folk i arbejde.

Regeringen er optaget af at få fokus væk fra de her problemer. Jeg synes, det er kedeligt; jeg synes, vi skylder Danmark en reel debat om de problemer, vi har.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken med hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Efter sådan en dag kunne det måske være på sin plads at prøve at vende tilbage til udgangspunktet. Og udgangspunktet var jo, at dagens debat handler om, at vi var nogle stykker, som godt ville vide, og jeg citerer fra forespørgslets ordlyd:

»Hvilke initiativer vil regeringen tage for at imødegå den stigende ulighed?«

Jeg har så forsøgt at prøve at høre et svar igennem denne dag, og jeg må indrømme, at jeg ikke har hørt noget svar. Hvis det havde været en eksamensopgave, så havde der nok nedenunder i bedømmelsen stået »emnet misforstået«.

Det er jo egentlig lidt fantastisk, at man, som statsministeren gør det, kan benægte, at uligheden overhovedet skulle være steget. Det må specielt være lidt underligt for de næsten 17.000 mennesker, som er blevet ramt af kontanthjælpsloftet under den her regering, de tusinde af mennesker, som er blevet ramt af starthjælps- og kontanthjælpsforringelser, og de arbejdsløse, pensionister og kontanthjælpsmodtagere, der hvert år mister penge på grund af, at der bliver taget penge fra deres regulering til satspuljen.

Kl. 17.55

Det må også være lidt underligt at skulle høre på for de mere end 800.000, som står uden for arbejdsmarkedet. De har nok lidt svært ved at forstå, at vi har en statsminister og en socialminister, som benægter, at uligheden er steget. Og det kan nok være endnu mere svært at forstå, når vi samtidig har en situation, hvor det er klart for enhver, at pengene fosser ind i statskassen.

For den familie på to voksne og fire børn, som må leve for 200 kr. om dagen, må det være lidt svært at forstå, at det ikke kan blive bare lidt lettere, bare en anelse lettere, at få hverdagen til at hænge sammen, ved at man ophæver kontanthjælpsloftet i den situation, hvor der er så mange penge i samfundet.

Regeringen har så et standardsvar til de her mennesker. Standardsvaret på indvendinger